

Trečiosios Gavėnios Sekmadienis.

Mišių Lekcija iš Šv. Povilo laiško Efeziečiams 5, 1—9.

Broliai: Bukite Dievo pavyzdžio pildytojai, kaip mylimieji vaikai: ir apseikite meilingai, kaip Krištus mylėjo mus ir išdavė save už mus ant atnašos ir aukos Dievui į gardų kvapą. Paleistuvystėgi ir visokis nešvarumas, arba godumas tenebuva nei minėjami jumyse, kaip pridera šventiesiems: arba begėdybė, arba kvailios kalbos, arba paiki nepritinkantieji daiktams juokai; bet labiau padėka. Nes tą žinokite suprasdami, kad paleistuviai, arba susiteršėliai, arba godai, kadangi tat yra tamavimas stabams, neturi dalies Kristaus ir Dievo karalystėje. Teneapgaunie jus niekas tuščiais žodžiais: nes už tai ant nepasitikėjimo žmonių pareina Dievo rustybė. Tai-gi visai nesusedkite su jais. Nes kadaise buvote tamsybė, bet dabar esate šviesa Dievuje. Apseikite kaip šviesos vaikai visokiu gerumu ir teisybe ir tiesa.

Lekcijos Paaškinimas.

Dievo pavyzdžio pildytojai yra tie, kurie apseina taip, kaip savo pavyzdžiu mokino Dievo Sunus. Jis davėsi prikaloti prie kryžiaus už mus. Taip jis pasidarė auka ir atnaša Dievui už mus kaltes. Prieš prasidedant Mišių aukai nuo Kristaus laikų, Senojo Įstatymo laikais aukos budavo deginamos ir jų kvapas kildavo augštin bei plisdavo į šalis. Ant tam tikro smilkalų altoriaus budavo deginami toki daiktai, kurių dūmai kvepėdavo. Nors Kristaus mirtis ant kryžiaus žmogiškiems jautuliams nedarė panašios kvapšnies, tačiau ta Išganytojo auka labiau už viską kvepėjo dvasios kvapšniu. Tai-gi šv. Povilas ir sako, kad ta auka Dievui buvo gardi kvapšnis. Ji paliuosavo žmones iš pragaro vergijos. Tas paliuosavimas Dievui patiko labiau negu žmonėms patinka pačios gardžiausios kvapšnys.

Šv. Povilas šitumi laišku mokina mus, kad mūsų šnekos būtų švarios, kad neplaukštume apie paleistuvings daiktus, kad neišreikštume godžios širdies, trokštančios vien tik lobių, kad rupintumėsi mūsų kalbų išmintingumu, neduodami joms pavirsti paikais niekam ne-naudingais juokais. Apaštalas nepeikia linksmų lengvų kalbų, bet jis nori, kad jos būtų padoringos ir protingos.

Apashtalo laikais krikščionys turėdavo būti geresni ir augštesni už stabmeldžius. Šiandie turime būti doresni už bedievių ir išklydėlius. Tiems rupi sugrėbti kuodaugiausiai pinigų, savo gyvuliškus kuno geidulus numaldyti ištivirkusių apsiėjimu ir šnekomis. Stabmeldžiams ir laisvamaniams tokie daiktai pritinka, bet kas taip apseina, tas neturės dalies Kristaus karalystėje, ant to pareis Dievo rustybė. Laisvamani-jai netiki, kad taip būtų, tyčiojasi iš Dievo teismo ir jo bausmių, bet krikščionys turi nesiduoti apgauti tuščiais žodžiais nepasitikinčiais Kristumi.

Kaip yra skirtumo tarp šviesos ir tamsos, taip didis skirtumas tarp krikščionijos ir laisvamaniškos, stabmeldijos arba stabmeldiškos laisvamaniškos. Šv. Povilo laikais žmonės iš stabmeldijos tamsybių pėreidavo į krikščionijos šviesą, todėl Apaštalas rašo, kad Efeziečiai kitados buvę tamsybė. Mūsų laikais žmonės iš Kristaus šviesos tankiai pereina į laisvamaniškos tamsybę. Šitie yra nelaimingi. Kas stipriai laikosi tiesos, teisybės ir visokio gerumo, tas neišklysta.

MISIŲ EVANGELIJA SULIG ŠV. LIUKO 11, 14—28.

Anno metu Jėzus buvo išvaręs velnią, ir tas buvo nebylys. Ir kuomet išmetė velnią nebylys ėmė kalbėti ir minios stebėjosi. Kai-kurie tie tarė: su velnių kunigaikščiu Beelzebubu išvarinėja velnius. Ir kiti gundydami reikalavo iš jo ženklų iš dangaus. Jisai-gi pamatę jų mintis tarė jiems: Kiekviena karalystė pasidalinusi savyje taps išnau-kinta ir namai sugrius ant namų. Jeigu ir velniai būtų pasidalinę tarp savęs, tai kaip-gi stovėtų jo karalystė, kad jis sakotė, buk aš su Beelzebubu išvarinėju velnius. Bet jei aš su Beelzebubu išvarinėju velnius, tai jūs vaikai su kuo jį išvarinėja? Todėl jie bus jums teisė-jai. Toliau, jei aš Dievo pirštu išvarinėju velnius, tai tikrai Dievo karalystė atėjo pas jus. Kuomet ginkluotas galingas saugoja savo laidarą saugu yra visa ką jis turi. Bet jei galingesnis už jį atėjęs įveiktų jį, tai atimtų visus jo ginklus, kuriuos buvo pasitikėjęs ir jo naudą išdalintų. Kas nėra su manim tas yra priešais mane; ir kuris nerankioja su manim, tas išsimetė. Kuomet nešvari dvasia išeina iš žmogaus, vaikščioja po sausas vietas, ieškodama pasislisio: ir nerasda-ma taria: Grįžiu į savo namus, iš kur išėjau. Ir parėjusi randa juos iššluotus ir papuoštus. Tada eina ir pasivadina kitas septyniąs dvasias blogesnes už save ir suėjusias gyvena tenai. Ir to žmogaus pas- skutiniai (apsėjimai) pasidaro blogesni už pirmesnius. Tą bekal-bant pasidarė: viena moteriškė iš minios pakeldama balsą tarė jam: Laimingi viduriai kurie tave nešiojo ir krutys kurias tu žinai. Bet jis tarė: Nemažiau laimingi kas klauso Dievo žodžio ir išpildo jį.

Evangelijos Paaškinimas.

Kartais žmogui galvoje pasidaro negera ir iš to jis užmiršta šne-ką. Tą pastebėję kai-kurie gydytojai šneka, buk Kristus proto ligą vadinęs velniu taip kaip ir neišmanantieji tų laikų žmonės. Kiti prie to dar pridėdą, kad velnio visai nėra, nei Dievo taip-gi. Katalikams reikia būti atsargiems, kuomet žmonėse yra įsigalėjęs iprotis prie vie-nos smulkios tiesos pridėti daug stambių klaidų.

Umas užaugusio žmogaus užmiršimas kalbėti yra gana retas daik-tas. Ir jis nevisada pasidaro iš vienos priežasties. Kartais jis pasi-daro delto, kad smegenys sugenda. Kartais jis pasidaro be sugedimo smegenų, o tik tai iš keisto minties susimetimo nebevaldančio liežuvi nei burną. Tai buvo kai-kurių dirksnių nutirpimas. Kuomet nebyla užėina žmogui iš smegenų sugedimo, tuomet veikia užėina ir mirtis. Dirksnių nutirpimas gali pereiti ir žmogus išgyja.

Velniai rečiau atima žadą žmogui negu dvi minėti priežastis, bet kartais atima. Jis turi galybės padaryti žmogui tiek žalos, kiek jos gali padaryti liga. Iš ligų buvimo išvadžioti, buk nėra piktų dvasių yra visai neprotinga. Juk iš to, kad yra usnių negali sakyti, kad nėra dagių.

Velnio apsėstų žmonių dabar buvo mažiau ir rečiau negu seno-vėje, bet ta nelaimė neišnyko iš žmonių: ji retkarčiais pasitaiko. Kris-taus laikais ir seniaus piko toji dvasia tankiai pristodavo žmones. Prieš Išganytojų ateisiant Žydų religija buvo teisinga ir tos religijos kuni-

gai turėdavo galybės išvaryti velnius iš žmonių kunų. Nors nevisuo-met tas išvarymas pasisekdavo, bet kartais pasisekdavo. Tą matyda-mi farizėjai ir rašto mokslininkai sakydavo žmonėms, jog Žydų religi-ją yra teisinga, nes jos dvasiškai išvaro velnius iš žmonių kunų. Kuomet atėjo V. Jėzus, Jis nei vieno piktos dvasios apsėsto ar pri-stoto žmogaus nepaleido nepalinosavęs nuo velnio. Iš to farizėjai su rašto mokslininkais būtų turėję išvesti, kad V. Jėzus yra Dievo siustas asmuo. Bet jų širdys pasidarė kreivos: jie tą pačią velnių išvarymo galybę ne tais pačiais svarščiais sverdavo. Saviesiems jie ją priikai-tydavo prie Dievo dovanų, o V. Jėzui jie ją prikiša, sakydami, kad turys iš Beelzebubo. Kas sugadina savo širdį kreivumais, tas ir šven-čiausią daiktą velniui įteikia.

Šiaip V. Jėzus nesigindavo nuo užmetimų, bet kad žmonės pasa-kė, buk su velniu sutariąs, smarkiai atrėmė tą piktžodžiavimą, nes tas priekaištas kenkė ne vienam V. Jėzui, o taip-gi ir žmonėms. Jei jie būtų įtikėję šmeižtui, tai būtų neklaušė Jėzaus žodžių ir būtų žuvę. Norėdamas juos apsaugoti jis gynė save.

Velnių jis prilygino ginkluotam galinčiniui, o save prilygino galin-gesniajam, kuris ateina, atima velnio ginklus ir išverčia jo apvaldytas dušias.

Tik žmonėms paluosuotiems iš velnio nagų pavojus ne visai iš-nyksta, nes po kiek laiko velnias gali grįžti su kitais piktesniais už sa-ve. Jei žmogus yra budrus ir neįsileidžia, tai viskas gerai eina. Bet jei piktosios dvasios gauna sugarmėti į žmogų, tai to žmogaus vėlesnis apsiėjimas pasidaro blogesnis už pirmesnijį.

Tie Išganytojo pamokinimai labai patiko geros širdies žmonėms. Viena moteriškė viešai tą išreiškė garbindama Mariją, už ką ji Jėzų pagimdė ir savo krutimis penėjo. V. Jėzus pagyrė moteriškę ir kitus jo mokslą pildančius.

Šios dienos Evangelija prie tiesų apšviečiančių protą, turi taip-gi pamokinių, parodančių kaip apseiti. Svarbiausias pamokinimas yra: Dievo darbų nepriskaityti velniui. Antrasis, pasiiliuosavus iš blogu-mo, saugotis, kad jis negrįžtų, ir trečias, garbinti Jėzų pagerbiant Jo motiną.

DAKTARAS.

Parašė Kun. Alexander; versta iš angliško.

"Sakau, paliauk!"

Spiegiantis bei gaudus suskambėjo kudikio balsas. Jame buvo tiek daug rustybės ir piktumo, kad net net įpykęs berniokas turėjo su-stot ir stebėtis.

Tai buvo Philadelphia mieste, kuomet dar nebuvo didžių auto-mobilių sunkenybėms vežioti. Ilga eilė mulų traukė gatvėmis, nuo stoties iki miesto pakraščies, sunkenybių prikrautus vežimus. Kelios poros šitų gyvulių išlindę iš plataus tarpvarčio ant Devintos gatvės, traukdami sunkius vežimus. Kaip tik pirmutinis brikas pasirodė, pa-skutinio mulo koja įsprudo, įspainiojo į ilgą retėžį. Nesikęsdamas gyvulys ėmė mėtytis ir spardyti. Jis įtraukė visą eilę gyvulių į ne-tvarką.

Du ar trys ten stovinti žmonės tapo sugaišinti. Kelias buvo ne-pereinamas. Tarp žmonių, it paklydęs balandėlis, stovėjo mažiutėlė mergaitė, atrodanti ne ką daugiau kaip šešių metų.

Mulų varytojas buvo augštas bernukas, drutas ir veiklus. Jis bu-vo iširdes del sugaišties ir keikdamas pliekė mulus storu botagu eida-mas pro šalį. Prieš ties nelaiminguoju gyvuliu, kurio koja buvo įspainiojus į retėžį, berniokas pametė botagą, pasiėmė sunkų pagali su vinimi ir visa savo jėga paleido mului į šoną. Gyvulys drebojo ir šokinėjo, nes žiauri vinis perdrėskė jam odą. Kraujas pradėjo bėgti. Senesnieji tą matydami išreiškė pasijaurėjimą ir pasipiktinimą. Ma-žytė-gi mergaitė, ištiesus rankutes pribėgo verkdamas: "Kaip drįsti tu?"

Jaunikaitis nusistebėjo. Jis nebuvo kiaurai blogas, bet jo upas pergalejo šitame atsitikime, kaip ir įvairiose kituose atsitikimuose buvo jį blogu padaręs. Mulas tuom tarpu išsitraukė koją, ir stovėjo drebdamas kraujais aptekęs. Mergaitės skrybėlė kas žin kaip buvo nupulius. Vienplaukė staiga mergaitė nusitraukė gražią baltą ka-mierinę skepetą nuo savo pečių ir blizgančiom akim stovėjo beveik po mulo kojų, bandydamas sustabdyti tekančią kraują.

"Nelaimingas arkleli!" ji dusaudama sakė. "Nelaimingas arkleli!" Varytojas, paraudonavusiu nuo saulės veidu, kuris atrodė dailus bei protingas, maloniai paėmė mergaitę su aptekusia kraujais skepetu ir pernešė ant šaligatvio.

Skaisti, graži, baltas išsiuvinėtais rubais, tankių tamsiai rausvų garbinių, veidais degančiais nuo širdies sujudimo, plačiai atmerktomis akimis, ji rodėsi lyg gyvas įžeistos teisybės paveikslas ir buvo pana-ši tam stebuklingam reginiui. Ji nesipriešino, kada berniokas paėmė ją, bet traukėsi atgal savo kudikišku stuoimenim, it užgauta karalaitė, ir su papeikimu žūrėjo tiesiog jam į akis, reikšdama savo kudikišką rustumą ir sakydama:

"Tu esi nenaudo vaikas! Dievas niekuomet tavęs nemuša, o tu keiki!"

Tuom tarpu atbėgo nešiotė, įlindo į tarpą minios, ir pasiėmė mer-gaitę bučiuodama ją.

"O, Karolinaitė, kodėl tu pabėgai? Mes buvome visai išsigandę!"

Ir ji nusinėšė ją, eidama ir kalbėdama.

Mulai susitvarkę truktėlėję, vežimai krustelėjo ir girgždėdami nu-važiuavo; žmonės išsikirstė. Tik mulų varytojas užtrukimo vietoje rado turkižinį žieduką ant gatvės. Apsžiūrėjęs aplinkui ar kas jo nemato, berniokas pabučiavo žiedą ir įsidėjo kišenim, mūrmėdamas sau: "Ji jau nekuomet nenešios jo; jis daugiau niekam nevertas taip kaip ir aš. Jie vadino ją Karolinaitė, ir teisingai ji atfodė lyg kara-laitė, toks kudikiš!"

Per ištisą dieną jos meilūs veidelis, su pilnom ašarų akim, stovė-jo vaikino galvoje. Per ištisą dieną jis laikėsi, nesupyko. Jis buvo meilus ypae paskutiniam gyvuliui, nes kada tik dirsteldavo į randą šone, tuoj jam prisimindavo šie žodžiai: "Dievas tavęs nekuomet ne-muša, o tu keiki!"

Jis nebuvo koks prastas berniokas; ir jis savimi gėdėjosi. Aplin-kybės buvo privertusios jį būti mulų varytoju.

Tą vakarą jis nuėjo pas darbdavį ir pasakė, kad daugiau nebe-

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI.

APIE DUŠIAS.

Klausimas 1. Ar mirusiųjų dušios mato, ką žmonės daro šiame pasaulyje?

J. B. B.

Atsakymas. Dievas to neapreiskė, todėl ir mes tikros žinios ne-turime. Spėjama, kad skaistyklos ir pragaro dušios nežino, kas daro-si pasaulyje, nes jos neturi sąryšio su juo. Bet dušios esančios dan-guje regi Dievą, o Dievuje yra viskas, kas yra gera pasaulyje. Lai-mingosios tat dušios gali Dievuje matyti visus pasaulio gerumus. Tas jų matymas priklauso nuo Dievo valios.

Klausimas 2. Ką reiškia, kuomet miręs asmuo sapnuojasi esąs alkanas?

J. B. B.

Atsakymas. Visi sapnai nieko nereiškia, del to neturi reikšmės nei sapnas apie mirusio asmens išalkimą. Sapnas nepriklauso nuo nabašninko, o nuo miegančio žmogaus smegenų. Jei kurie sapnavę alkaną nabašninką meldžiasi už jį, tai ta malda savaime yra gera. Bet ją gali sugadinti žmogus perdideliu įtikėjimu į sapną. Kaip ge-ra yra melstis už nabašninką nesapnavus, taip gera yra melstis ir sap-navus, tik tai reikia melstis ne del to, kad sapnavosi, o del to, kad na-bašninko sugelbėjimas yra geras darbas.

Klausimas 3. Ar tiesa, ką aš girdėjau maža budama, kad danguje esančios dušios arba amžinai žuvusios niekuomet nesisapnuoja?

J. B. B.

Atsakymas. Netiesa, nes sapnus sukelia mummyse ne nabašninkai, bet mūsų pačių sveikata.

Klausimas 4. Ar tiesa, kad danguje ne visų dušių vieta yra vie-nokia, kad vienos už kitas yra garbingesnės ir augštesnės, kad ne vi-sos regi V. Dievo veidą?

J. B. B.

Atsakymas. Visos dušios esančios danguje regi V. Dievo veidą. Be to regėjimo nėra dangaus nei laimės dušiai. Bet ne visos Dievo veidą reginčios dušios yra lygios. Yra augštesnių ir žemesnių, dau-giau garbingų ir laimingų bei mažiau garbingų ir laimingų. Tą tiesą V. Dievas apreiskė žmonėms ir šv. Povilas užrašė: "Kitokia šviesa sau-lės, kitokia šviesa mėnulio ir kitokia šviesa žvaigždžių; nes žvaigždė nuo žvaigždės skiriasi aiškumu. Taip ir atsikėlimas iš numirusių." (1 Cor. 15, 41. 42). Suprantama, kad šv. Marijos laimė, garbė ir aug-štybė labai buti lygi laimei vagilės, žmogžudės prieš pat mirsiant su-skubusios atlikti išpažintį. Juk Dievas yra teisingas.

Klausimas 5. Jeigu du geru draugu miršta: vienas eina į dangų, kitas į skaistyklą ar pragarą, tai ar juodu matosi kits-kitą?

Atsakymas. Nei tas klausimas nėra aiškiai išdėtas Dievo apreiš-kime. Spėjama, kad dušios esančios danguje ir skaistykloje susižino tarp savęs, nes jas vienija meilės ryšis. Tarp dangaus ir pragaro, taippat tarp skaistyklos ir pragaro nėra nei kokių ryšių. Kas į pra-garą patenka, tas žuva amžinai. Jam nelieka nei kokių ryšių, nei su-sižinojimo priemonių nei su dangum, nei su skaistykla, nei su žeme.

KALENDORIUS.

Klausimas 1. Kodel Kauno ir Vilniaus žemėse, kol jos buvo po Rusais, katalikai Kalėdas, Velykas ir kitas dienas švėsdavo su pravo-slavais, o Suvalkijos lietuviai, nors taip pat po Rusais, švėsdavo drau-ge su Rymu ir visu pasauliu.

A. Repšys.

Atsakymas. Lietuva į šiaurius nuo Nemuno, t. y. dešinėje jo pu-sėje su Kaunu ir Vilnium galutinai pateko po Rusais 1795 m. Kairy-sis-gi Nemuno šonas, t. y. Suvalkija buvo po Lenkais iki 1815 m., ir tik po to Rusija gavo žymiai apribotą valdžią ant tos šalies. Čaras Po-vylas I pareikalavo iš popiežiaus, kad pavelytų katalikams švęsti sulig rusiškojo arba Julijaus kalendoriaus. Šventėjam Tėvui nenorint ča-ras pasisakė uždrausiąs katalikystę visai savo žemeje. Todėl Pijus VII 1801 metais leido Rusijos katalikams grįžti prie senojo Julijaus kalendoriaus.

Kadangi Suvalkija tuomet dar nebuvo po Rusais, todėl joje likosi naujasis Grigaliaus kalendorius. Nors vėliau ir Suvalkija pateko po Rusija, bet čaras antruktą popiežiaus prievarti negalėjo, todėl ir liko skirtumas. Lietuvai apsigarsinus neprigulmybė senasis kalendorius tapo panaikintas, todėl dabar Kaune ir Marijampolėje šventės buva tais pačiais laikais, nes visoje Lietuvoje dabar yra naujasis kalendo-rius, kaip buvo prieš 1801 metus.

Klausimas 2. Giesmėje "Sveika Panelė cudais pagarbinta" yra pasakyta: "Septyni tikrai kunigai, Zemaiečių žemėj taip mažai." Ar-gi galėjo kada nors taip buti?

A. Repšys.

Atsakymas. Taip buvo pasidarę paskutiniais vyskupo Jurgio Petkevičiaus metais, t. y. apie 1570 ar 1574 metus. Tai buvo tam-siausi mūsų tėvynės laikai. Niekas žmonių nemokino, todėl jie užmir-šo katalikystę ir grįžę į stabmeldiją pradėjo žalčiais bei Perkuną gar-binti. Ponai ir dauguma kunigų perėjo į protestantus. Nesugedusių beliko tik septyni. Vyskupui Merkeliui Giedraičiui užstojus vyskupi-ją valdyti atsirado kunigų daugiau. Šilavos stebuklas pačioje pra-džioje septynioliktojo šimtmečio padėjo jiems darbą dirbti ir umu lai-ku katalikystę atsigrėbė visoje Zemaitijoje.

Kun. P. Bučys.

dirbs, kalbėdamas sau: "Aš rasiu kitą geresnį darbą. Tai sopėtų ma-no mirusios motinos širdis, jeigu ji žinotų, kad aš dirbu prie mulų ir keikiu. Dievas 'mušė' mane šiandie, Karolinaitė, tavo mažąja ran-kute."

Tuo pačiu laiku Karolinaitė sėdėjo ant tėvelio kelių namie, kur viskas atrodė puiku bei malonu. Ji papasakojo jam kaip "nelaimin-gas arklelis" atrodė, kada tas blogas vaikas jį mušė. Ji pridėjo: "Tė-veli, aš pamečiau savo gražų turkižinį žieduką!"

"Nenusimink, Karolinaitė," jis atsakė, praskėsdamas jos garbi-nius ir žiurdėdamas meiliai į jos skaisčius akutes, "aš tau duosiu kitą žieduką, jei tu prižadėsi man nebėgti daugiau nekuomet po mulo ko-jų. Ar prižadi?"

Mergaitė patempė lupą, kratydama savo garbinius, ir savo ran-kutėm apkabinus tėvelio kaklą prižadėjo jo klausyti, bučiuodama savo mylimą tėtę.

(Daugiau bus).

GERAS PAVYZDIS.

1. Pavyzdžio įjega.

Kiekvienas yra pastebėjęs, kaip domiau žmonės klausosi bažnyčiose, kuomet kunigas pradeda pasakoti kokią atsitikimą, gražų prilyginimą arba pavyzdį. Rodos, kad ir musė būtų girdžiama tuomet, jei lėktų.

Šv. Pranciškus Salezas buvo galingas ponas, bet pasirinko dvasišką tuomą, tapo įšventintas kunigu. Tas pavyzdys daugelį patraukė tarnauti Dievui. Šventasis savo meilumui, uolumui ir pasišventimui atvertė 60,000 kalinių į katalikų tikėjimą. Prieš jį už 100 metų gyveno kitas Pranciškus, kursai vadinosi Borgijas. Tas buvo kunigaikštis ir Ispanų karaliaus Karolio V vietininkas Barcelonoje. Tas didelis turtuolis ir aristokratas įstojo į Jėzuitų vienuolyną. Pasaulis, karaliai ir kunigaikščiai nustebo dėl tokio nusizėninimo ir pasišventimo.

Atvykęs iš Rymo į Ispaniją vienuolijos reikalais imdavo po plokščių puodus su valgiais ir nešiodavo vargšams mieste. Sykį Madride, eidamas pas vargšus, turėjo ilgą laiką laukti ant gatvės, nes buvo uždaryta. Tąja gatve iš priešingos pusės jojo augštas ponas su visu savo dvaru ir del to gatvėje buvo pastatyti sargai. Kaip tik anas ponas pamatė vienuolį, nešantį krepšį ir kitokius daiktus, sustojo, nušoko nuo arklio, priėjo prie vienuolio ir pabučiavo jį ranka. Tas ponas buvo Šv. Pranciškaus Borgijo sunus, Kandijos kunigaikštis, Pranciškaus įpėdinis. Jis paveldėjo didelių tėvo turtus. Sunus su savo palydovais paėmė iš tėvo daiktus ir visi kartu aplankė vargšus išdailindami jiems atneštuosius daiktus.

Nepoilgam Ispanijos karalius Karolius V paliko imperatorių sostą ir paskutines savo gyvenimo dienas perleido gyvendamas vienuolyne. Vieną kartą šventasis Pranciškus sakė pamokslą Birkay. Nevisi susirinkusieji galėjo girdėti, nes sakytų balsas nesiekė iki didelių minios kraštų. Šventasis kalbėjo katalikiškai. Nedaug Ispanų tą kalbą supranta. Tėciaus minia taip atydyta klausė pamokslininko, kad nei mažiausias garsas netrukė kalbėti. Daugelis žmonių verkė. Po pamokslui užklausus del ko verkia? Jie atsakė: Matėme garbingą žmogų, kursai del Dievo meilės pasaulį paniekino ir šventai gyvena. Kas žin koksai nuostabus sujūdimas ir Dievo įkvėpimas apėmė klausytojus. Jie pamokslą prasmę perėmė.

Vieną kartą šv. Pranciškus atvyko į Lisaboną, Portugalijos sostinę. Kardinalas Don Henry, kursai paskui tapo karaliumi, prašė, kad šventasis eitų į sakylą. Pranciškus išsikabinėjęs, kad negalys pamokslą sakyti, nes labai iškelionės pavargęs. „Aš tave, tėve, neprašau, kad pamokslą pasakytumėi, bet kad tiktai pasirodytumėi sakylėje; tegul žmonės pamato tokį žmogų, kursai tą atmetė, ką šis pasaulis labiausiai brangina.“ Kaip tiktai šv. Pranciškus atsistojo ant sakylės, toksai verksmas ir vaitojimas pakilo bažnyčioje, jog niekas nebūtų galėjęs jo įgirsti, jei jis būtų ir norėjęs ką pasakyti.

2. Iš kur ta pavyzdžio įjega?

Geras pavyzdys yra panašus ugniai. Ką daro ugnis, tą patį savo budu daro geras pavyzdys. Ugnis apšviečia, šildo ir degina. Tokią pat įjėgą mato pavyzdys.

1. Apšviečia ir sukelia mintis, sąžinę ir rodo gyvenimo kelią. Žmonės klysta, netikrą tikybą įpažįsta, su užsispyrimu laikosi savo klaidingų nuomonių, nes, kaip sako Šv. Raštas, „Naikintė sunaikinta yra visa žemė kadangi nėra kas svarstoti širdyje (Jer. XII, II). Nesu-pranta, ką kalba, turėdami supainiotas mintis. Klaidos ir ereziijos eina iš blogo dalykų supratimo. Nesenai atvirto į mūsų tikėjimą metodistų pastorius. Jis parašė savo atvirkto istoriją. Tarp kitų dalykų jis sakosi, kad jam buvo įkalta galvon, jog Šv. Raštas yra vienatinis religijos ar tikybos mokytojas. Bet iš kur Šv. Raštas gavo tą valdžią? Kas man tą užtikrins, kad jį taip, o ne kitaip reikia suprasti? Metodizmas tų klausimų neaiškino. Susitikęs su apšviestais katalikais minėtasis pastorius pradėjo su jais apie tą kalbėti ir tie jam išaiškino, kaip pas mus katalikus apie tą mokinama. Jis pradėjo giliaus t svarstyti, tyrinėti ir pats tapo kataliku. Jis buvo mąstantis ir geros valios žmogus.

Bet visuomenė aplamai mąsto svetima galva, nes pati tingi tyrinėti ir ieškoti tiesos. Pavyzdys pakia visuomenę tiesą į akis. Mes katalikai turėtume būti panašūs Amerikos agentams ir pirkiniui išnešiotojams, kurie prekes (tavorus) į namus nuveža ir įvairius daiktus rodo. Tie agentai įeina su savo prekėmis visur, išgiria jų gerumą ir naudingumą, paragina pirkti ir savo tikslą pasiekia. Bukime ir mes Dievo mokslo ir gerų papročių agentai. Kitų tikėjimų žmonės ir netikėliai temato, kad mes stipriai prisirišę prie Bažnyčios giname Jo mokslą, patįs stengiamės gyventi sulig Jo. Tuomet jų sąžinė pastatys jiems klausimą, begu ne katalikų tikėjimas yra tiesa. Begvildenant tą klausimą daugelis prieš patie tiesos.

2. Kaip ugnis, taip ir geras pavyzdys uždega. Žmonių klaidos ir nuodėmės eina ne tik iš stokos aiškios ir gilaus supratimo, bet daugumas iš silpnos ir svyruojančios valios. Matau vienai, o darau kitai, rašė poetas. Dėl žmonių akių daug klaidų darome, bijodami, kad kas mumis nepajauktų, nepašieptų. Vaikai, baigusieji parapijos mokyklas, kuomet pradeda eiti į darbą, nekarta ataušta. Dar blogiau su tais, kurie pareina į augštesnes viešias mokyklas. Tenai bijodami pašiepimų kartais pradeda blogiaus elgtis negu stabmeldžių vaikai, kurie niekados Kristaus mokslo negirdėję. Kiti net bijo prisipažinti, kad esą katalikai. Tat pareina iš baimės užsitraukti kitų pa juoką, draugų pašiepimą ir pažeminimą. Nesakau, kad daugumas taip daro, bet yra tokių.

Stipresnės valios ir budo asmenys nesiduoda tuomi pagauti. Tie moka netikėtai išlaikyti savo įsitikimus, bet dar taip gudriai veikia, kad turi įtekmes ir ant kitų, juos patraukiami į savo pusę. Nėra nei tokių daug. Tvirtumas, drąsa, pasitikėjimas, kad tikrą tiesą gina, atneša laimės vaisių. Netikintis drąsuolis, matydamas mūsų drąsą ir girdėdamas pamatuotus atsakymus virsta baugštus, nes didvyrių statėsi del to, kad matė mūsų silpnbę.

Vienas kaimo vaikinys, gerų tėvų sunus, tapo paimtas karuomenėn. Jis buvo pasižadėjęs niekuomet neapleisti poterių. Vakare prieš eisiant gultų atsiklaupė ir pradėjo melstis. Kareiviai pradėjo šaipytis ir juoktis. Jiems-gi tame vadovavo kapralas, netikėlis. „Žiūrėkite, draugai, į tą mulkį ir tamsuolį kaimietį, kaip meldžiasi!“ ir balsiai pradėjo kvatoti, rodydamas į klupantį vaikiną. „Kas šiandie meldžiasi? Ar tai ne tamsumas ir atžagareiviskumas? Klausyk, kvaili, ar tenai jūs kaimo dar yra tokių, kurie meldžiasi?“—„Ne, kapralai, jau nėra tokių, atsakė vaikinys, aš vienas toksai kvailas, kuris dar į Dievą tikin. Kiti, tai filozofai ir pažangieji. Taip mano motina, pavyzdžiui, turi penkis tokius filozofus. Kaip jiems valgyti išneša,

tai jie nei žegnojasi, nei Dievą negarbina, bet kaip užuodžia valgi, tuojau šoka iš guolių ir puola prie lovio.“ Kapralas nesitikėjo tokio atsakymo, paraudonavo iš gėdos ir nieko nesusgebėjo atsakyti. Kiti kareiviai balsiai kvatojo, bet jau iš kapralo. Vienas-gi pridėjo: „Tas bus narsus kareivis, pereis per ugnį be baimės, nes tai drąsus vyrukas.“ Antrą dieną vakare keletas draugų, pasidrasinę jo pavyzdžiui, atsiklaupė pas lovas melstis ir niekas jiems jau nekludė. Geras pavyzdys juos sušildė.

3. Pasakėme dar, kad pavyzdys kaip ugnis išdegina. Įmetęs šlaipį medį į ugnį, pamatys, kaip jį pirmiaus drėgnumą ištraukia, pas-kui patį medį uždega. Kas yra Dievo meilės pilnas, tas turi ir artimo meilę: Dievo ugnis neduos jam tingėti. Sunku jam draugą ugnim paversti, nes tai šlaipia medžiaga. Blogų papročių puikybės ir kitų ydų drėgnumo pilnas užsispyrėlis neklaus gero draugo. Bet meilės karštumas visur prasipiečia, viską apima. Atsalėliui apsirgus uolus draugas nueina liginėn aplankyti, primena išpažintį, šv. Komunijos priėmimą ir tt. Ligonis ilgisi, nėra su kuomi pasikalbėti. Uolus draugas atneša jam gerų knygelių. Ne vienas tokiu būdu grįžo prie Dievo. Šv. Ignacas Loyola ligoje beskaitydamas V. Jėzaus ir šventųjų gyvenimus kitokių žmogum tapo. Ilgainiui jis Jėzuitų kongregaciją įsteigė ir milijonus žmonių prie Dievo atvertė. Meilė išiskverbs į namus, kur vargšai yra be globos. Kaip tai sujūdina ir palinksmina tuos nelaiminguosius toksai apsilankymas! Meilė eina ir į kalėjimus, idant ir tenai sušildyti nuliudusias širdis ir prie kantrybės paraginti. Kai kurie net kalėjime tapo gerais žmonėmis, nes meilė ir geras pavyzdys juos įdegin. Meilė yra veikli, sumaninga, kantri, lengvai ataras, ką nori padaryti. „Daug veikia, kur yra, o jei neveikia, tai ženklas, kad jos nėra,“ sako šv. Grigalius.

Dvasiškojo Gyvenimo Malonumas.

Prisitaikant prie švento Pranciškaus Salezo.

Vertė: Kun. V. Kulikauskas.

DIEVOTUMO PAMATAI.

PABAIGA.

Saugotis dauginimo dvasios lavinimui.

Kas budamas svečiuose ragauja visų valgių, nors po truputį, prastai padaro betvarę savo viduriuose. Kurie nori paragauti visų būdų ir įrankių, vedančių prie tobulybės, taip pat padaro dvasioje, nes jos valios viduriai neturi tiek jėgų sugrūmuliuoti ir išpildyti tą daugybę būdų. Tai būna priežastimi didelio apskunkumo, kas atima minties ramybę ir santaiką. Viešpats yra mūsų geriausioji dalis, kurią pasirinko Marija ir kuri nebus nuo jos atimta.

Kaip keltis iš nupuolimo?

Kada mums pasitaiko nupulti del netikėtos savimeilės, ar geidulio išsiokima, pulkime prieš Dievą kogeriausia, kaip galime, kalbėdami Jam pasitikėjimo ir nusizėninimo dvasioje; „Viešpatie, pasigailėk manęs, nusidėjėlio.“ Po to kelkimės ramybėje ir atlikinėkime toliau savo darbus. Nesutraukome mūsų kančių stygų ir nemetame jos šalin, kada pajuntame, kad nėra jose harmoniškos sutarties, bet kreipiame artyn ausį, kad išgirstume iš kur eina nesutikimas, o paskui švelniai tempiname arba liuosuojame stygas, žiurint ko reikalauja harmonija.

Kaip nuraminti baimę mirties.

Ištikrųjų mirtis yra baisi, bet gyvenimas, kuris yra anapus jos, kurį Dievas mums laiko, privalo būti mūsų vilties dalyku ir mes privalome nepasiduoti nusiminimui, kad ir kažin kaip menki butume. Ar neiname pas Dievą, kuris yra taip galestingas tiems, kurie Jį myli, kuriame ir mes turime savo viltį? Kada šventas Kardinalas Borromiejus buvo bepradėjęs mirti, liepia atnešti mūsų Išganytojo mirštančio paveikslą, kad nuramintų save mirštant, mąstant apie Išganytojaus mirtį. Geriausi vaistai prieš baimę mirties, tai mąstyti apie Tą, kurį yra mūsų gyvastimi. Niekada nemąstykite apie pirmąją be Antrojo.

Kaip žiūrėti į gyvenimą.

Dažnai palaikyk mintį, kad šiame pasaulyje esame keliaujantieji tarp Dangaus ir Pragaro. Paskutinis žingsnis bus tas, kuris nuves mus į amžinastį, o kad jis būtų gerai padarytas, reikia, kad ir kiti gerai būtų daromi. Kad taip būtų, turime gerai naudotis laiku, kuris eina mums yra duotas, turi visi mūsų darbai būti geri, kad visa ką suvartotume pasiekti amžinąją laimę.

Dažna Komunija.

Aš veliui tau atmainyti savo nuomonę—neapribok save eiti dažniau prie Komunijos nekur tik laiką; eik dažnai visada, kaip tik gali. Tas darbas atneš tau daug laimės, nes juo dažniau priimsi savo Išganytoją šv. Sakramentą, tuo tvirčiau atsivertusiu prie Jo pasiliksi. Tai gali daryti neapleidžiant savo pasaulinių reikalų ir niekieno atydos į save perdaug neatkreipiant. Per dvidešimtis penkis metus, per kuriuos vadovauju dušioms, prityrimas mane išmokiho, kad visagalinga dieviškojo Sakramento įjega stiprina širdį dorybėje, ir liuosuoja ją nuo blogo, žinoma, jei priimamas su gryną širdimi ir dievotumu.

Kaip gyventi asmeniui, labai daug reikalų turinčiam?

Paskirk savo maldoms tiek laiko, kiek leidžia darbai, kuriuos turi atlikti. Jei Dievui patiko palikti tave gyvenime, kurs turi daug išsi-blaškymų, vartok trumpas maldas, bet be tikro reikalo niekada jų neapleisk. Keldamas iš ryto, atsiklaupęs pagarbink Dievą, prašydamas Jo palaiminimo visos dienos darbams. Vakare aukok vieną ar dvi karštas maldes, nusilenkdamas prieš Viešpatį. Paskirk maldai nors tiek laiko, kiek jo reikia atkalbėti vieną „Tėve mūsų.“ Nors labiausia butum užimtas, tiek laiko visuomet surasi, tik norėk. Pirmiau, negu atsigulti, pažvelgk dienos darbus, kuriuos padarei ir atsiprašyk Dievo už nuodėmes, kurių darbuose dasileidai. Kad turėtum Marijos globą ir jos laiminimą, sukalbėk „Sveika Marija.“

Kaip naudotis visokiais šio gyvenimo atsitikimais.

Šis gyvenimas mums duotas, kad atsiektume amžinąjį; tą pamoką gerai supraskime. Gaudydami žinias, pripildome save pamėginimais šio pereinamojo pasaulio, ir kada reikia apieisti jį, persigandę nerimanjame. Tikėk man, jei norime šioje kelionėje gyventi laimingai, privalome turėti visuomet savo atmintyje viltį laimingos amžinasties mūsų tikroje šalyje. Dievas, kuris šaukia mus prie savęs, saugoja mus ir niekada nedaleis, kad atsitiktų mums kas nors, kas nebūtų mūsų la-bui. Jis žino, kas mes esame; Jis tiesia mums savo tėvišką ranką ir

nedaleis nieko, kas užstotų mums kelią prie Jo. Mes privalome turėti Jame pilną pasitikėjimą ir suprasti tą malonę.

Nesvajok apie išbandymus gyvenime, bet tik turėk viltį, kad, sulig to, koki atsitiks, Dievas, kuriam prigulime, paliausuos. Jis užlaikė tave iki šiolei. Laikykis Jo Apveždos rankos, o Jis tau gelbės. Jei pasijusi nupuolimo pavojų, Jis prilaikys. Nesirupink, kas gali atsitikti ryto; tas pats dangiškasis Tėvas, kuris rupinasi tavim šiandie, duos tau nepergalimą drąsą nukęsti, jei norės, kad per kokius nors bandymus pereitum.

Pasitikėjimas Dievo Apvežda.

Matai, kaip Dievo Apvežda yra tau gera. Ji atidėlioja savo pagalbą tau, kad įjudintų tavo pasitikėjimą. Jei Dievas nevisuomet tuo, jaus duoda, ko prašome, tai todėl, kad laikytų mus arčiau savęs ir stiprintų, kad mes Jį meilinga prievarta prisipirtume, kaip buvo su dviem mokiniam, einančiam į Emmaus. Parodė, kad Jis nemano drauge su jais baigti kelionę ir žada eiti tolyn, bet kada tuodu prisipyrę prašo, Jis pasilieka. Trumpai kalbant, Jis mus myli ir mums gerai daro, kaip tiktai mes pasivedame Jo valiai.

„Tavo amžinoji Apvežda, o mano Viešpatie, turi įvairių būdų stiprinti savo išrinktuosius. Didelė Tavo malonė, kuomet paguodas palieki ateinančiam gyvenimui.“

Kaip užsilaikyti einant kas savaitę prie šv. Komunijos.

Aš, su pamėgimu širdyje, leidžiu, kaip trokšti eiti kas savaitę prie šv. Komunijos. Tikrai jaučiu, kad, dažniau einant prie šv. Sakramento, pasistengsi labiau mylėti tarnavimą Dievui ir tame geriau užlaikyti ištikimybę. Dienoje savo komunijos rupinkis neduoti nei mažiausios progos tiems, su kuriais susitinki, manyti, kad turi mažą pagarbą prie išganyto Sakramento.

Kaip pasinaudoti šiuo pereinamuoju gyvenimu?

Greitai turėsime pereiti į amžinastį. Pažinkime, kokiais menkiesiais yra visi žemiški daiktai, ir kaip mažą turi svarbą pasisekimai, ar nepasisekimai juose. O mes dabar taip rupinamės jais, kaip, rodos, jie būtų labai svarbūs. Nėra mano velijimas, kad apleistum pildymą savo priedermių kaslink žemiškų reikalų, nes Dievas tau jās pavedė, bet aš veliui, kad jās pildytum ne taip uoliai. Buk ištikima joms, bet atmink, kad svarbesnės priedermės yra išganyti save; tat jomis gerai rupintis yra tikras dievotumas.

Dievobaimingi atsidusėjimai.

Prispratink prie atsidusėjimų maldos. Ji yra nuolatinis meilės lėkimas prie Dievo prašyti tau pagelbos. Ją atliksi, kartodamas per dieną tai, kas per apmąstymą labiausia užgavo tavo mintį. Kada sergi, vartok ne kitokią maldą, tik šitą.

Kaip taisyti prigintus palinkimus.

Turime kokius nors prigintus palinkimus, kurie, kuomet nepaeina iš nuodėmės, nėra nei mirtini, nei atleistini, bet gali vadintis netobulybėmis ir veikimais iš jų einanti gali būti nupuolimais. Pavyzdin, didelis nuliudimas del vaikų netekimo yra yda, kaip buvo su šv. Pauliu. Yra nekurie, kurių budas yra surugęs, kitų-linkęs prie neapykantos, kitų—užsispyręs prie savo nuomonės, ir greitas prie piktumo. Žodžiu, mažą tokių, kurių bude nebūtų netobulybių; nors jos yra jiems prigimtos, bet per atsargumą ir tvirtus pasirįžimus gali būti pataisytos ir susilpnintos, o galime ir visiškai nuo jų pasiliuosuoti; o todėl pri-valome naudotis visais įrankiais, kure yra mums galimi.

KATALIKIŠKOS ŽINIOS.

AMERIKA.

Detroit'e, Mich. prie šv. Kryžiaus Užrubežinių Misijų seminarijos bus tam tikras skyrius auklėti kandidatus Bengal'io misijoms. Prie paprastų teologijos dalykų ten bus pridėta dar mokinimas fotografijos, medicinos, bevielio telegrafo valdymas, pirklyba ir triobų statymas, nes tie visi dalykai yra reikalingi misijonieriams Bengal'yje. Seminarijos kursas bus ketveri metai. Augštesnysis kursas gabesnie-siems bus kiti ketveri metai prie Katalikiškojo Universiteto Washing-ton'e, D. C. Kandidatai norintieji įstoti turi rengtis tapti šv. Kryžiaus kongregacijos vienuoliais. Minėtoji Detroit'o seminarija bus centras visiems Amerikos kandidatams į Bengal'io misijonierius.

Amerikoje buvo labai garsi dainininkė New Yorko Metropolitan Opera House artistė Lucrezia Bori. 1915 metais ji neteko balso. Dabar ji vėl taip gražiai gieda kaip ir seniau. Ją gydė patys gerieji gydytojai, bet ji sako, kad Dievas jiems padėjęs, nes ji nuvažiavusi į Rymą ir tenai šv. Pranciškaus Asyzičio bažnyčioje atlaikiusi novėn-ą, kurios pabaigoje ji gulėdama kryžiumi ties šventojo stovyla pa-dariusi įžadą taip gyventi, kaip tik reikia katalikei. Boriutė vėl dai-nuoja New Yorko Metropolitan Opera House.

Rinkliava Centralei Europai šelpti, taip pat ir Lietuvai, buvusi Chicagos arkivyskupijos bažnyčiose Sausio 30 d., 1921 m. viso labo davė 98 tukstančius dolierių. Tie pinigai yra jau įteikti prelatui Pranciškui Rempe, kuris dabar yra Europoje ir bus Kaune. Už tuos pinig-us bus nupirka 30 milijonų svarų miltų Austrijos sostinei. Kitose vietose pašelpa taps suteikta kitokių būdų. Žmonės dar neliauja siuntę į Chicagos Arkivyskupo raštinę auksas. Jų bus daugiau negu šimtas tukstančių dolierių. Prelato Rempe's tėvas buvo teisėjas Pilska-nije Prusų Lietuvoje.

Mirus Cleveland'o, Ohio vyskui Jonui P. Farrelly pirm keliolikos dienų Vasario 18 d. tapo išrinktas kun. William Scullen, D. D. valdyti vyskupiją iki naujam vyskui atvykstant. Kun. Scullen yra pagirtas pamokslininkas ir ilgus metus buvo kancelieriu prie nabašninko vyskupo.

ISPANIJA.

Garlaivis „Santa Isabel“ Sausio m., 1921 m. keliaudamas pro salą Salvora užėjo ant uolos ir sudužęs emė skęsti. Laive buvo du kunigai Antonio Pescador ir Franceseo Mondiguren. Žmonės matydami prigersių norėjo išpažinties. Kunigai davė išrisimus. Vienas jurei-vis pakišo kunigui Pescador kamštinį diržą. Tas atsakė, negalys atsi-traukti nuo laivo, kol yra žmonių, norinčių jo kunigiško patarnavimo. Trumpai po to užtelėjo banga ir nušlavė jį nuo laivo. Kunigo lavoną bangos išmetė ant kranto ties miestu Murės.